

[Lykketoft]

Under udvalgsarbejdet har vi fået bekræftet, at en sådan realforrentning vil give en rimelig samlet pensionsdækning og en balance i forhold til tjenestemandspensionerne, som det også har været ønsket hos det flertal, der står bag ved lovgivningen. Det forudsætter, at de gældende regler om samordningsfradrag og om folkepension bevares. Hvis de gør det, vil lønmodtagere med fuld anciennitet som tjenestemænd og som overenskomstansatte få nogenlunde samme pensionsdækning.

Der har fra visse sider været rejst tvivl om socialdemokratiets vilje til at fastholde denne balance også i fremtiden. Jeg skal fastslå på mit partis vegne, at vi ikke vil gå ind i ændringer af reglerne om samordningsfradrag og folkepension på en sådan måde, at den balance, der er tilsigtet mellem overenskomstpensionerede og tjenestemandspensionerede, forrykkes ud over det, der ligger i vedtagelsen af realrenteafgiften.

Socialdemokratiet er helt indforstået med de ændringsforslag, ministeren har stillet. Siden lovforslaget i midten af april kom frem, har det været aftalt, at forligspartierne skulle mødes igen inden betænkning og se, om der var kommet nye momenter. Det har vi gjort, og vi er på helt udramatisk vis endes om – i modsætning til det indtryk, man lidt fejlagtigt kan have fået igennem pressen – disse fornuftige tekniske tilretninger. Det er også et resultat af det videre arbejde, der er sket i ministerierne sideløbende med behandlingen i skatte- og afgiftsudvalget, idet enkelte direkte fejl er rettet. En væsentlig forenkling i forhold til pengeinstitutternes ordninger er nået.

Endelig er der sket en flytning af indbetalingstidspunktet for afgiften til sidst på året. Det sidste er den eneste økonomisk betydningsfulde lempelse for pensionsordningerne, og den er rimelig, eftersom det oprindeligt foreslåede betalingstidspunkt ville afskære muligheden for i det enkelte år gennemsnitligt at nå en realforrentning på de 3½ pct. Jeg tror, det er rigtigt at sige, at ingen havde skænket betalingstidspunktets betydning større opmærksomhed ved første behandling. Der er tale om et moment, vi først rigtig er blevet gjort opmærksomme på under behandlingen, og derfor har det også været rimeligt at foretage denne tilretning.

Med hensyn til det eneste ændringsforslag, der ikke er stillet af ministeren for skatter og afgifter, det radikale ændringsforslag, vil jeg blot sige, at det vil vi stemme imod. Vi er meget lidt imponerede af den attitude, det radikale venstre har valgt at indtage, fordi partiet for en gangs skyld ikke er med i et forlig. Nogen skal jo påtage sig at varetage interesseorganisationernes synspunkter i folketinget. I denne sag er advokaterne for pensions- og forsikringsverdenen altså blevet BZ-koalitionen imod resten af verden. Jeg har mine meget store tvivl om, hvorvidt noget af de to partier overhovedet har hjertet med i deres opposition mod realrenteafgiften, og jeg vil sige for de radikales vedkommende, at det vel ville være en lidt ynkelig opportunisme, hvis man endte med at gå imod realrenteafgiften.

Gammelgaard (KF):

Jeg bemærkede hr. Lykketofts erklæring vedrørende socialdemokratiets stilling til samordningsfradrag og folkepension på baggrund af det lovforslag, der ligger her. Jeg kan sige, at det konservative folkeparti har den samme opfattelse, som hr. Lykketoft har givet udtryk for.

I øvrigt skal jeg kommentere lovforslaget og de stillede ændringsforslag således: efter regeringsskiftet i september 1982 måtte regeringen hurtigt mindske det katastrofalt store statsunderskud i 1983 og 1984. Regeringen måtte ud over de mulige besparelser have indtægter i statskassen. Regeringen foreslog en 2½ pct.s afgift på formuen bag de kommende pensionsordninger i forsikringsselskaber, pengeinstitutter, pensionskasser m.v. Denne afgift skulle opkræves i 1983 og 1984. Regeringen kunne ikke finde flertal for sin 2-årige formueafgift. Socialdemokratiet stillede den betingelse for at skaffe regeringen flertal for en formueafgift overhovedet, at denne afgift blev 1-årig, og at den blev efterfulgt af en varig rentebeskatning. Da regeringen ikke kunne skaffe et andet flertal for denne del af sin inflationsbekæmpende politik, og da der var fare for, at pensionsbeskatningen ellers blev mere omfattende og ville få et helt uantageligt indhold på en række punkter, indgik regeringen forlig med socialdemokratiet om en rentebeskatning fra og med 1984.